

**JULES
VERNE**
Jules Verne

OKOLO MĚSÍCE

Jules Verne
OKOLO MĚSÍCE

PODIVUHODNÁ PUTOVÁNÍ
SVAZEK 7

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad: Jaroslav Čermák
Ilustrace: Emil Bayard a A. de Neuville
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4617-0 (pdf)

Jules Verne

OKOLO MĚSÍCE

EDICE PODIVUHODNÁ PUTOVÁNÍ

1. Pět neděl v baloně
2. Dobrodružství kapitána Hatterase
3. Do středu Země
4. Ze Země na Měsíc
5. Děti kapitána Granta
6. Dvacet tisíc mil pod mořem
7. Okolo Měsíce
8. Plovoucí město
9. Dobrodružství tří Rusů a tří Angličanů v jižní Africe
10. Země kožešin
11. Cesta kolem světa za 80 dní
12. Tajuplný ostrov
13. Chancellor
14. Michail Strogov
15. Na kometě
16. Černé Indie
17. Patnáctiletý kapitán
18. Ocelové město
19. O život
20. Zemí šelem
21. Tajemství pralesa
22. Dva Robinsoni
23. Zelený paprsek
24. Tvrdohlavý Turek
25. Hvězda Jihu
26. Archipel v plamenech
27. Matyáš Sándorf
28. Los č. 9672
29. Robur Dobyvatel
30. Sever proti Jihu
31. Cesta do Francie
32. Dva roky prázdnin
33. Bezejmenná rodina
34. Zmatek nad zmatek
35. Oceánem na kře ledové
36. V pustinách australských
37. Tajemný hrad v Karpatech
38. Claudius Bombarnak
39. Malý dobráček
40. Dobrodružná závěť
41. Plující ostrov
42. Vynález zkázy
43. Milionář na cestách
44. Ledová sfinga
45. Na vlnách Orinoka
46. Hra o dědictví
47. Druhá vlast
48. Ves ve vzduchu
49. Příběhy Jeana-Marie Cabidoulina
50. Bratři Kipové
51. Cestovní stipendia
52. Drama v Livonsku
53. Pán světa
54. Zatopená Sahara
55. Maják na konci světa
56. Zlatá sopka
57. Trampoty páně Thompsonovy
58. Honba za meteorom
59. Lodivod dunajský
60. Trosečníci z lodi Jonathan
61. Tajemství Wilhelma Storitze
62. Podivuhodná dobrodružství výpravy Barsakovy

Obsah

ÚVODEM

I. KAPITOLA

II. KAPITOLA

III. KAPITOLA

IV. KAPITOLA

V. KAPITOLA

VI. KAPITOLA

VII. KAPITOLA

VIII. KAPITOLA

IX. KAPITOLA

X. KAPITOLA

XI. KAPITOLA

XII. KAPITOLA

XIII. KAPITOLA

XIV. KAPITOLA

XV. KAPITOLA

XVI. KAPITOLA

XVII. KAPITOLA

XVIII. KAPITOLA

XIX. KAPITOLA

XX. KAPITOLA

XXI. KAPITOLA

XXII. KAPITOLA

XXIII. KAPITOLA

ÚVODEM

Během roku 186... byl celý intelektuální svět v neobyčejném napětí díky odvážnému pokusu, kterému nebyl ve vědeckých letopisech žádný jiný rovný. Členy Gun-Clubu napadla myšlenka spojit se s Měsícem – opravdu s Měsícem, a to vystřelením dělové koule. Hlava celého podniku, předseda Impey Barbicane, se poradil s nejvýznamnějšími hvězdáři Cambridgeské observatoře a ihned začal činit potřebné kroky ke zdárnému provedení tohoto neobyčejného pokusu, který byl většinou kompetentních míst prohlášen za zcela nemožný. Nejprve vypsál veřejnou sbírku, která vynesla kolem třiceti milionů franků, načež se chopil vlastní obrovské práce.

Podle sdělení téže observatoře muselo být dělo určené k vystřelení tohoto projektilu umístěno mezi nultým a 28. stupněm severní nebo jižní šířky, aby mohlo být namířeno na Měsíc při úplňku. Koule musela mít počáteční rychlost dvanáct tisíc yardů¹ za vteřinu. Kdyby byla vystřelena 1. prosince v deset hodin a čtyřicet sedm minut večer, setkala by se s Měsícem za čtyři dny, totiž 5. prosince o půlnoci, a to v okamžiku, kdy se Měsíc nalézá v největší blízkosti Země, to je ve vzdálenosti 86 410 mil.²

1) Yard, angl. míra = 91,438 cm, tedy asi metr

2) Francouzských = 48 961 našich milí

Hlavní osobnosti Gun-Clubu, předseda Barbicane, major Elphiston, tajemník J. T. Maston a jiní učenci se shromáždili na několika schůzích, kde projednávali otázky tvaru a uspořádání koule, úpravy a zařízení děla i množství střeliva. Bylo ujednáno: 1. Že koule má mít tvar granátu a být zhotovena z hliníku o průměru 108 palců³ se stěnami 12 palců tlustými o váze 19 250 liber⁴; 2. Že dělo má být tak zvaná Kolumbiada, ze železné litiny délky 900 stop⁵ a zapuštěno svisle do země; 3. Že k náboji se použije 400 000 liber střelné bavlny, která pod projektilem vyvine šest miliard litrů plynu a docela snadno ho donese až k povrchu zemské družice.

Po rozhodnutí těchto otázek zvolil předseda Barbicane za pomoci znamenitého inženýra Murchisona příhodné místo na poloostrově Florida, a sice na 27°7' severní šířky a 5°7' východní délky. Na tomto místě byly zřízeny celé řady pecí na tavbu železa a s pomocí nejnovějšího pokroku ve slévárenství a strojírenství se podařilo ulít dělo v kolmé šachtě 900 stop hluboké bez jakýchkoliv potíží nade vše očekávání.

Jistý Francouz, dobrodružný Pařížan, ducha stejně cílého jako smělého, se přihlásil s žádostí, aby byl do duté koule uzavřen a spolu s ní na Měsíc vystřelen za účelem výzkumu zemské družice. Tento neohrožený dobrodruh se jmenoval Michel Ardan. Připlul do Ameriky, byl přijat s nadšením, pořádal setkání, nechal se vítězoslavně nosit na ramenou, smířil se s předsedou Barbicanem a s jeho hlavním nepřítelem kapitánem Nichollem a na důkaz tohoto smíření se mu podařilo přinutit oba tyto pány k tomu, aby se s ním dali uzavřít do koule.

Tato úmluva měla šťastný výsledek. Především byla výsledkem nových porad a podoba koule byla změněna v podobu

3) 1 palec = 2,54 cm

4) 1 libra = 45 dag

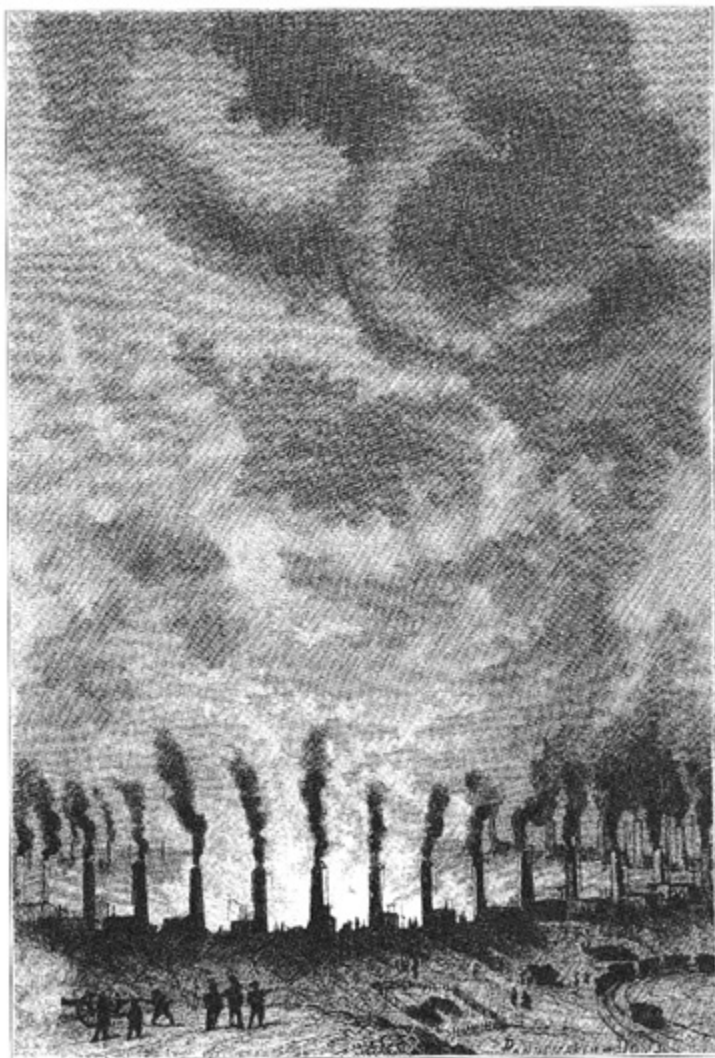
5) 1 stopa = 26 cm

válce s kuželovitým ukončením. Tato vesmírná loď byla opatřena silnými péry a pružnými žoky, které měly zmírnit náraz výstřelu. Opatřili ji potravinami na celý rok, pitnou vodou na několik měsíců a svítiplynem na několik dní. Samočinně působící přístroj vyráběl a dodával potřebný vzduch k dýchání oněch tří cestujících. Současně dal Gun-Club na jednom vrcholu skalního pohoří postavit obrovský dalekohled, aby jím vystřelený projektil mohl být na celé své dráze sledován. Vše bylo připraveno.

Dne 30. listopadu ve stanovenou dobu se za přítomnosti nesmírného davu lidstva provedlo vystřelení dělového náboje do vesmírného prostoru a poprvé od počátku světa opustily tři lidské bytosti zemský povrch a odebraly se do mezihvězdného prostoru, přesvědčeny, že dorazí ke svému cíli. Tito odvážní cestovatelé, Michel Ardan, předseda Impey Barbicane a kapitán Nicholl, měli svou cestu vykonat za 97 hodin, 13 minut a 20 sekund. Z toho vyplývá, že se mohli na povrchu Měsíce ocitnout teprve dne 5. prosince o půlnoci, zrovna v okamžiku, kdy Měsíc dosáhl úplňku, a nikoliv tedy už 4., jak některé dobře informované noviny tvrdily.

Bohužel nastala neočekávaná komplikace při výstřelu z Kolumbiady; zapálením natolik ohromného množství střelné bavlny se totiž ve vzduchu vyvinulo tak ohromné množství kouře a par, že Měsíc pozemským pozorovatelům k jejich veliké mrzutosti zůstal po několik nocí zcela zahalen.

Jeden z nejbližších přátel našich tří cestovatelů, sekretář klubu pan Maston, se odebral s panem Belfastem, ředitelem hvězdárny v Cambridge na Long Peak k pozorovatelně, jejíž dalekohled přibližoval Měsíc asi až do vzdálenosti tří kilometrů. Velevážený tajemník Gun-Clubu měl v úmyslu vesmírnou loď svých odvážných přátel sledovat vlastníma očima.

Na tomto místě byly zřízeny celé řady pecí...

Nahromaděný oblak kouře a par ve vzduchu však překazil veškeré pozorování po celý čas od 5. až do 10. prosince. Už se mělo za to, že se pozorování bude muset odložit až na 3. ledna příštího roku, protože Měsíc vstoupil dne 11. prosince do své poslední čtvrti; ukazoval jen úzký osvětlený výkrojek svého povrchu a nedovoloval sledovat vystřelený dělový náboj. Konečně k všeobecné spokojenosti v noci z 11. na 12. prosince rozehnala silná vichřice oblaka a Měsíc, pokud byl osvětlen, zazářil v plném jasu na temném pozadí oblohy.

Téže noci zaslali J. T. Maston a Belfast z Long Peaku členům observatoře v Cambridgi telegram.

A jaký byl jeho obsah?

Dne 11. prosince, v 8 hodin 47 minut navečer, pozorovali Belfast a Maston ze svého stanoviště dělový náboj vystřelený Kolumbiadou na Stones Hillu, a že z dosud neznámých příčin nedostihl svůj cíl, ale minul ho ve vzdálenosti tak malé, že její přitažlivost Měsíce ve svém pásmu zastavila; – že původně přímočarý pohyb proměnila v pohyb eliptický, takže teď obíhal kolem Měsíce jako jeho družice.

Telegram dodával, že elementy této nové družice nemohly být dosud vypočítány; – je k tomu potřeba pozorovat hvězdu ve třech různých polohách; kromě toho uváděl, že vzdálenost projektilu od měsíčního povrchu lze určit na 7 200 kilometrů. Telegram končil posléze dvojí domněnkou; buď se projektil následkem přitažlivosti Měsíce k němu pořád víc blíží, až konečně na něj dopadne, nebo se pohybuje v uzavřené eliptické dráze kolem dokola a zůstane v této dráze po všechny věky.

Jaký však bude osud ubohých cestovatelů v jednom i ve druhém případě? Mají s sebou zásoby potravin, které vystačí na nějaký čas; i kdyby cíle svého odvážného podniku dosáhli, jak se vrátí na Zemi? Bude to vůbec možné? Nebo budou schopni dát zprávu pozemským obyvatelům? To byly otázky, které byly

probírány v časopisech celou řadou předních současných vědců a velkou měrou napínaly zvědavost veřejnosti.

Ovšem je zde třeba udělat poznámku, jejíž oprávněnost musí připustit všichni badatelé, kteří jsou nuceni k ukvapenému úsudku. Když učenec učiní nové pozorování, k němuž ho vedla pouze vědecká úvaha, musí se mít na pozoru, aby se neukvapil. Protože nikdo není nucen, aby objevil novou planetu, novou kometu nebo družici, a jestliže se v tomto případě zmylí, potom si sám připočte všeobecný posměch, který utrží. Vždy je proto lépe vyčkat, což měl také udělat netrpělivý J. T. Maston, dříve než pustil do světa zprávu, která podle jeho mínění řekla o tomto podniku poslední slovo.

Skutečně, telegram obsahoval dvojnásobný omyl, který byl objasněn teprve později, a sice: 1. pozorovatelský omyl vůči vzdálenosti projektilu od povrchu Měsíce, protože dne 11. prosince nemohl být spatřen, a to, co J. T. Maston viděl nebo se domníval, že vidí, nemohl být dělový náboj vystřelený Kolumbiadou; 2. teoretický omyl vzhledem k podmínkám samotné koule, která se podle rozumových zákonů mechaniky naprosto nemohla stát oběžnicí Měsíce.

Jen jediná domněnka pozorovatelů na Long Peaku se mohla uskutečnit, totiž domněnka, že by cestující – ačkoliv jestliže ještě byli naživu – mohli počítat s přitažlivostí Měsíce ve svém úsilí dostat se na jeho povrch.

Skutečně, tito stejně odvážní jak inteligentní muži vydrželi hrozný náraz při výstřelu a tématem následujícího vypravování je právě tato vzdušná cesta v jejich podivné lodi, vylíčená s nejpečlivější zevrubností. Toto vypravování potlačí mnohé domněnky a fantazie, ale podá nejpřesnější vyličení tohoto podniku a postaví do plného světla Barbicaneho vědecké schopnosti, Nichollovu důmyslnou vynalézavost a veselou odhodlanost Michela Ardana.

Kromě toho podá důkaz, že přítel Maston zbytečně mařil čas se svým obrovským dalekohledem a stopoval pouť luny hvězdnými prostorami.

Od deseti hodin dvaceti minut do deseti hodin sedmačtyřiceti minut večer

Když udeřila desátá, rozloučili se Ardan, Barbicane a Nicholl se svými četnými přáteli, které na zeměkouli zanechali. Dva psi určeni k tomu, aby se na Měsíci rozmnožili, už byli uzavřeni v dělovém náboji. Naši tři přátelé přistoupili k zejícímu ústí ohromné roury v zemi a jeřáb je vytáhl na kuželovitý vrchol náboje.

Tam zvláštním otvorem vstoupili do své hliníkové vesmírné lodě. Lana jeřábu se znovu napjala, načež byl jícen Kolumbiady zbaven posledního trámův.

Jakmile se ocitl Nicholl se svými druhy v náboji, ihned uzavřel vchod silným poklopem a zevnitř ho pevnými šrouby přišrouboval. Jiné, velmi dobře přiléhající hliníkové desky chránily skleněné průhledy z lodě. Cestovatelé, vzduchotěsně uzavřeni v kovovém vězení, se ocitli v naprosté tmě.

„Nuže, drazí přátelé!“ zvolal Ardan. „Chovejme se jako doma. Co se mne týče, jsem pro pohodlnou domácnost a zvláště si potrpím na dobrou kuchyni. Musíme si svůj nový byt zařídit co nejlépe a nejpohodlněji. Především nebude na škodu, abychom si jej řádně osvětlili. U všech čertů, vždyť plyn nebyl vynalezen pro krtky!“

To řekl bezstarostný chlapík, škrtl sirkou, poodešel a přistrčil ji ke kohoutku, upevněnému u plynojemu, v němž bylo směstnáno pod značným tlakem tolik uhlovodíku, že by mohl stačit k osvětlení i vytápění lodě na 144 hodin, to je na šest dní a šest nocí.

Plyn chytil plamenem. Vnitřek lodě, takto osvětlený, se objevil jako přívětivý pokojík s pohovkami v kruhu a s okrouhlým stropem. Předměty, které obsahoval, zbraně, nářadí a nástroje byly na stěnách tak upevněny, že se při výstřelu nemohly odtrhnout. Všechna opatření, která lidský důmysl může uskutečnit, byla co nejbedlivěji provedena, aby byl cíl odvážného podniku podle možností dosažen.

Michel Ardan si všechno prohlédl a vyjádřil z ubytování úplnou spokojenost.

„Je to sice vězení,“ pravil, „avšak vězení na cestách, a když budu moci vystrčit nos oknem, podepíšu nájemní smlouvu třeba na celých sto let. Ty se usmíváš, Barbicane? Máš snad něco za lubem? Myslíš si snad, že toto vězení může být našim hroblem? Možná, je to přece jen něco vzácnějšího než rakev samotného Mohameda, která se sice také vznáší ve vzduchu, ale nepohnutě stojí.“

Mezi tím, co Ardan takto mluvil, ukončili Barbicane a Nicholl poslední přípravu.

Nichollův chronometr ukazoval 10 hodin a 20 minut večer, když byli naši tři cestovatelé v dělovém náboji nadobro uzavřeni. Tento chronometr souhlasil až na 1/10 sekundy s chronometrem inženýra Murchisona.

„Přátelé,“ pravil Barbicane, „nyní je 10 hodin 20 minut. V 10 hodin 47 minut pustí Murchison elektrickou jiskru do náboje a v tom okamžiku opustíme zeměkouli. Zbývá nám tedy jen dvacet sedm minut pro náš pozemský pobyt.“

„Šestadvacet minut a třináct sekund,“ doložil důkladný Nicholl.

„Nuže dobrá!“ zvolal Ardan rozmarně, „i za 26 minut se dá ledacos pořádného vykonat. Můžeme mezitím diskutovat o nejdůležitějších filozofických a politických otázkách a pokusit se je rozřešit. Šestadvacet minut dobře využitých má větší cenu než šestadvacet lenivých let. Několik sekund z Pascalova nebo Newtonova života stojí za více než celý život velkého davu hlupáků –“

„No a co z toho vyplývá, věčný mluvko?“ přerušil ho předseda Impey Barbicane.

„Z toho vyplývá, že máme 26 minut,“ odvětil Ardan.

„Již jen 24 minut,“ řekl Nicholl.

„Jestli chceš, pak tedy jen 24 minut, statečný kapitáne,“ odpověděl Ardan, „však za těch 24 minut můžeme protrást všechno –“

„Micheli,“ vpadl Barbicane, „budeme mít na cestě dost času k poslušání tvé moudrosti, nyní pomýšlejme na nejdůležitější věci, a to je zajisté náš odlet.“

„Copak nejsme s přípravami hotovi?“

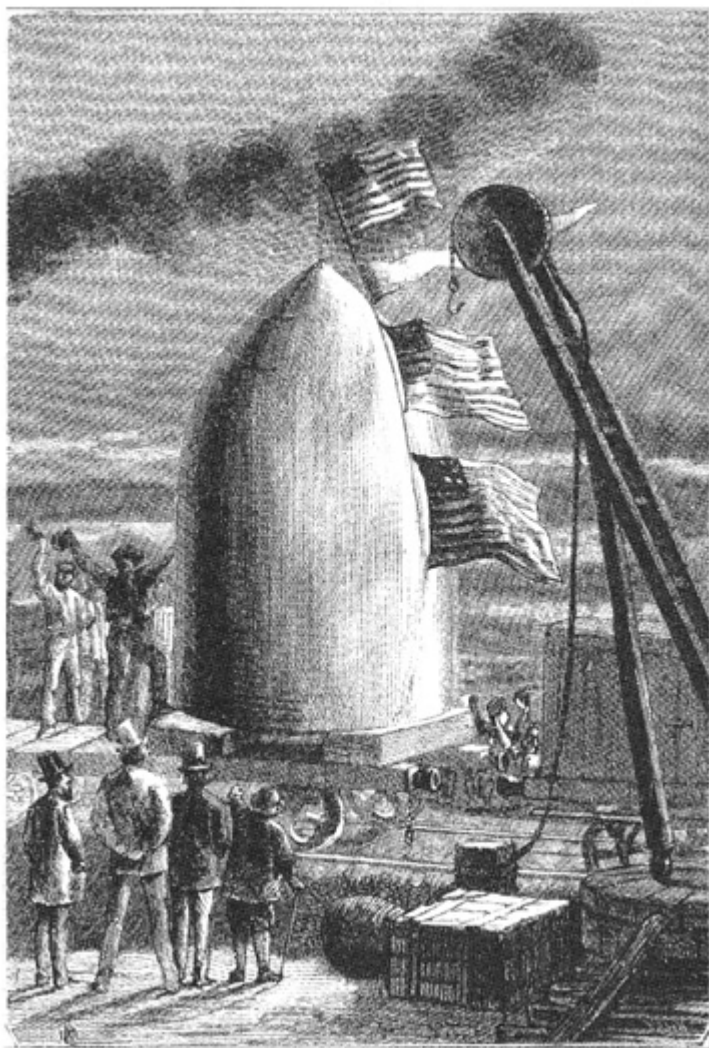
„Jsme; ale nebude na škodu, abychom ještě promysleli, co všechno by mohlo zmírnit první náraz.“

„Copak nejsou stěny vystlány žoky, naplněnými vodou, a opatřeny ocelovými péry, aby se jejich pružností zeslabil náraz?“

„Doufám, že to zcela vystačí, Ardane,“ odvětil Barbicane přívětivě, „avšak opatrnosti nikdy nezbývá.“

„Podívejme se na toho blázna!“ rozkřikl se Ardan. „On doufá, mluví o opatrnosti, a nyní, když jsme již stěsnáni jako sledi v sudu, přepadají ho bázlivé vrtochy. Zatraceně, už se chci odtud konečně hnout!“

„To se snadno řekne, ale poruč si,“ usmál se Barbicane.

Lana jeřábu se znovu napjala...

„Máš pravdu,“ řekl Ardan, „nejde to. Jsme ve vlaku a výpravčí zahvízdá teprve za 24 minut.“

„Za 20 minut,“ opravil Nicholl.

Naši tři cestovatelé se po několik okamžiků dívali jeden na druhého. Potom začali ještě jednou všechny s nimi uzavřené předměty prohlížet.

„Všechno je na svém místě,“ řekl Barbicane. „Nyní se jedná jen o to, jak se nejlépe umístit, abychom vydrželi náraz při výbuchu. Není lhostejné, jak se uložíme, pro každý případ se uložíme tak, aby nám krev příliš nestoupila do hlavy.“

„Ano,“ potvrdil Nicholl.

„Zkrátka,“ doložil Ardan, připravený následovat příkladem svoji radu, „postavme se na hlavu vzhůru nohama jako klauni ve varieté!“

„Nikoliv, položme se raději na bok,“ řekl Barbicane, „tak nejsnáze odoláme nárazu.“

„Mějme však na zřeteli, že jakmile projektil poletí, je bezmála úplně jedno, jestli jsme uvnitř nebo venku.“

„Jen když je to ‚bezmála‘ úplně jedno, jsem spokojen,“ prohodil Michel Ardan.

„Nuže, souhlasíte se mnou, Nicholle?“ ptal se Barbicane.

„Zcela,“ odvětil kapitán; „ještě máme třináct a půl minuty.“

„Ten Nicholl není snad ani člověk,“ podotkl Ardan, „to je hotový chronometr se sekundovou ručičkou na opakování s osmi dírkami..“

Oba společníci již Ardana neposlouchali, ale dělali poslední opatření s neuvěřitelnou chladnokrevností. Podobali se dvěma cestovatelům z povolání, kteří nastoupili do vagonu a snaží se tam nyní co nejpohodlněji ubytovat. Věru, člověk ani neví, z jaké látky je srdce Američanů, že ani před tím největším nebezpečím netrne.

Vnitřek projektilu.

V dutině projektilu byly tři nízké a pevné postele. Nicholl a Barbicane je postavili doprostřed pohyblivé podlahy a tam se měli všichni uložit krátce před výstřelem.

Ardan však neměl stání, lehal a vstával, štěbetal se svými společníky a se psy Dianou a Satellitem, jimž, jak vidíme, se dostalo před nastoupením cesty cti získat významná jména.

„Pozor, Diano, pozor, Satellite!“ zavolal na psy, „jestlipak, pejskové, víte, že máte měsíční hafany seznámit s ušlechtilým plemenem pozemských ohařů? To vám povídám, ať neděláte svému psímu pokolení hanbu! Namouvěru, jestli se zase jednou vrátím dolů na Zemi, vezmu si několik štěňat nového budoucího měsíčně-zemského psího pokolení s sebou; budou na Zemi dělat značný rozruch!“

„Jen jestli tam jsou nějací psi,“ namítl Barbicane.

„Je jich tam dost,“ tvrdil Ardan, „tak jako i koní, krav, ovcí a kuřat. O co se vsadíme, že tam najdeme kuřata?“

„Sto dolarů na to, že tam žádná nejsou,“ odvětil Nicholl.

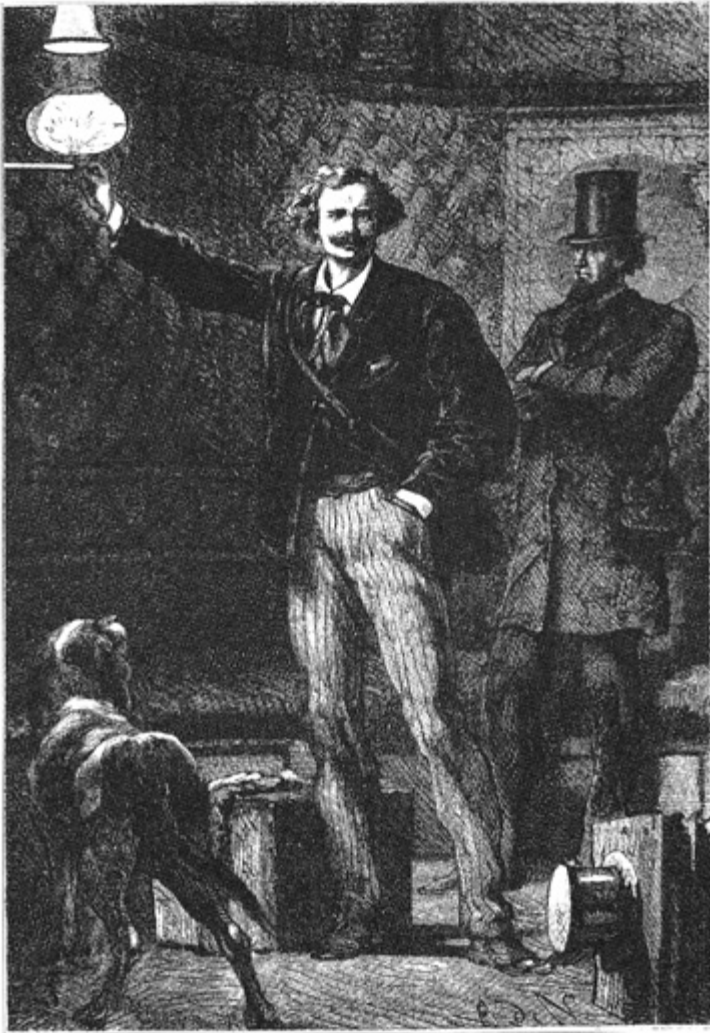
„Platí, kapitáne,“ řekl Ardan a popadl ho za ruku. „Ale ať neprohráješ jako s prezidentem, proti kterému jsi už prohrál tři sázky, a to, že se sešel dostatečný kapitál k tomuto podniku, že se podařilo ulít dělo a dále že byla Kolumbiada nabita bez nebezpečí, to je 6 000 dolarů.“

„Ano, prohrál jsem,“ řekl Nicholl. „Máme teď 10 hodin, 37 minut, 6 sekund.“

„Dobrá, kapitáne. A za čtvrt hodiny vysázíš nových 9 000 dolarů předsedovi, 4 000, protože Kolumbiada nepraskla, a 5 000, protože se projektil vznesl výš než deset kilometrů od Země.“

„Mám dolary,“ odpověděl Nicholl a uhodil si na kapsu, „zaplatím rád.“

„No, to je pravda,“ řekl Ardan, „máš rád pořádek a v té věci bych se od tebe mohl něčemu naučit. Ale dovol, abych ti řekl, že všechny ty sázky jsou pro tebe velmi málo výnosné.“

... škrtil sirkou, poodešel a přistrčil ji ke kohoutku...

„A proč?“ tázal se Nicholl.

„Protože když vyhraješ v případě, že se Kolumbiada roztrhne, nebude tu ani projektil, ani Barbicane v něm, aby ti sázku vyplatil.“

„O to je postaráno,“ vysvětlil Barbicane suše, „sázka je uložena v Bank of Baltimore, a jestli se stane nějaká nehoda Nichollovi, případně výhra jeho dědicům.“

„Ó, vy praktické hlavy,“ zvolal Ardan, „mně nezbyvá nic, než abych se vám obdivoval.“

„Deset hodin čtyřicet dva minut,“ připomněl Nicholl.

„Už jenom pět minut!“ podotkl Barbicane.

„Ano, jen pět kratičkých minut!“ dodal Ardan. „A my jsme uzavřeni v projektilu, na dně děla devět set stop dlouhého, a pod námi v dělu leží 400 000 liber střelné bavlny, což je tolik jako 1 600 000 liber střelného prachu; a přítel Murchison s chronometrem v ruce, se zrakem upřeným na ručičky a s prstem položeným na elektrický přístroj, počítá sekundy a již brzy nás vystřelí do nekonečného vesmírného prostoru.“

„Dost, Micheli,“ řekl vážně Barbicane. „Připravme se; jen několik sekund nás dělí od vznešeného okamžiku. Podejme si ruce, přátelé!“

„Ano, podejme,“ zvolal Ardan, víc pohnutý, než na sobě nechal znát. Tři hrdinové spojili ruce k poslednímu stisku.

„Bůh nás ochraňuj!“ řekl pobožný Barbicane.

Ardan a Nicholl si lehli na postele.

„Deset hodin, čtyřicet sedm minut!“ šeptal kapitán.

Tedy ještě dvacet sekund! Barbicane zhasl rychle plyn a položil se vedle svých společníků.

Nastalo hrobové ticho, přerušované jen sekundovým tepáním chronometru.

Najednou pocítili strašlivý náraz a projektil, hnaný 6 miliardami litrů plynu, vzniklého zapálením střelné bavlny, se vy-mrštil do mezihvězdného prostoru.

II. KAPITOLA

První půlhodina

Jak to dopadlo? Jaký účinek měl tento obrovský náraz na dělový náboj? Osvědčil se důmysl inženýrů, kteří ho zhotovili? Byl náraz dost zeslaben účinkem pružných per, čtyř odrážek, vodních žoků a pružných polštářů? Vydrželi cestovatelé úžasnou počáteční rychlost 11 000 metrů, jíž by bylo možné proletět Paříží nebo New Yorkem za jednu vteřinu? Takové a podobné otázky si kladly tisíce a tisíce svědků tohoto vzrušujícího a jedinečného okamžiku. Pro samou úzkost pro osud dobrodruhů uzavřených v náboji zapomněli na jejich vlastní cíl. A kdyby někdo z přítomných diváků, například sekretář Maston, se mohl alespoň na malou chvilku podívat do nitra projektilu, co by tam uviděl?

V tu chvíli nic. Dosud v něm panovala naprostá tma. Válcovité a kuželovité stěny se výborně osvědčily, nebyly pozorovány žádné trhliny, žádné prohnutí nebo stlačení. Obdivuhodný projektil nedoznal v mocném žáru vzníceného náboje žádné změny, aniž by se rozpustil v aluminiový déšť, jak se odborníci obávali.

Uvnitř projektilu způsobil náraz celkem jen málo nepořádku. Několik předmětů bylo sice prudce vyhozeno ke stropu, ale nejdůležitější nástroje se ani nepohnuly z místa.